

In po tem je hrepenel Lovriček, tega si je želel. . . .

Kadar je ob nedeljah pri maši poslušal orgljanje in petje na koru, ga je to ganilo vselej. Kako lepo in ubrano so pele piščali, kadar je orglal stari Mihón, ki je bil tedaj za organista pri farni cerkvi v Dolini! Lovriček bi ga bil poslušal kar naprej. In ko je prišel od maše domov, se mu je zdelo, da sliši med vršanjem morskih valov še vedno tiste glasove in tisto ubrano petje na koru. . . . In ob takem mu je vstajalo v srcu neko čudno hrepenenje bolj in bolj in včasih je verjel prav trdno, da bo naposled, ko bo dorastel popolnoma — organist. . . .

Seveda, ko bi bili oče živeli — morebiti! A sedaj je bil Lovriček sirota! In šole stanejo denarja! Kaj sedaj —?

Eno upanje mu je še migljalo iz daljave — in to je bil stric v Ljubljani. . . .

„Mati, ali bo stric hotel plačevati, da bom hodil v šolo?“

„Bo, če bodeš priden.“

In Lovričku je zažarela ona iskrica upanja še bolj. Saj Lovriček je hotel biti priden, kar mogoče, priden. . . .

(Dalje prih.)

Slavkova suknja.

Slavko je dobil prvo suknjo, mati sama mu jo je naredila. Pa to ni bil menda kak kratek „jopič“, kakor jih imajo navadno otroci, ampak lepa dolga suknja, kakor jih nosijo gospodje navrh. Slavko je to vedel. Vedno je stal pri stroju, ko je šivala mati, in ko mu jo je poskušala, je vpraševal z vidnim zadovoljstvom: „Mama, ali bom zdaj gospod?“

Mnogokrat je moral Slavko obleči in sleči suknjo, a končno je bila vendar gotova. Tedaj ga je morala mati takoj opraviti. Ej, se je Slavko postavljaj! Pa veste li, kaj mu je bilo pri suknji najljubše? „Gumbi!“ boste rekli. Da, gumbi so mu bili že prav, a še ljubša

sta mu bila — žepa. Mati bi mu jih pač ne bila napravila, toda Slavko ji ni dal miru. „Mama, ljuba mama, zep tudi, zep tudi, kakol pli atevej suknji“, je prosil in bil je usišan.

Ko se je torej postavil z novo suknjo pri vratih, je tiščal roki v žepih, da bi ne pregledal kdo mimo idočih, da je njegova suknja popolna, kakor mora biti.

„Aj, aj, kako lepo suknjo imaš!“ je rekla sosedova Roza, tista, ki je nosila Slavkovi materi mleko, „kdo ti jo je pa naredil?“ — „Mama“, je odvrnil kratko deček in pristavil: „Pa zepe tudi ima, tu enega, pa tu enega!“ In čudila se je Roza, da je dečku srce poskakovalo radosti.

Ko sta šla popoldne z materjo k babici, ga je opominjala mati, da naj potegne roke iz žepov. Ubogal je, a nehote jih je potisnil zopet nazaj skozi isti odprtini na straneh, ki sta mu bili tolika sreča. — Človek pa je pri hoji neroden, če ne giblje rok, in Slavko je tudi bil. Izpodtaknil se je na kamenčku in ker ni mogel skriliti z rokama, pa bi bil prišel zopet v ravnotežje, se je zvalil na tla. Ker pa še ni bil vaje žepov, se ni mogel rešiti in ležal je, kakor da je bil zvezan. Mati ga je morala vzdigniti. K sreči ni bilo blata in suknja je bila kmalu očiščena raznih smetij. Tisti „rogec“, ki ga je dobil Slavko pri padcu na čelo, pa mu ni nič dejal; takega je bil vaje.

Prišla sta srečno k babici. In tudi babica se je čudila suknji. „Kaj pa imaš v žepu?“ „Lobec“, je odgovoril Slavko in začel iskati po žepih. A robca ni bilo. Med potom se je bil deček večkrat nego potrebno obrisal in končno je potisnil robec mimo — — —

Ko sta se mati in babica pogovarjali, nista opazili, kako je Slavko nabiral kamenčke. „Glejte, glejte, mama, kaj imam!“ je rekel potem fantič. Oba žepa sta bila natlačena s kamenjem. Mati je bila huda in se zagrozila, da mu sešije žepa. Menda ji je vže bilo žal, da mu ju je napravila. Komaj ju je izpraznila in osnažila.

Zdaj je Slavko bolj pazil. Le košček klobase, ki jo je dobil od babice, je skrivaj potisnil v desni žep, da bi ne bil vsaj popolnoma prazen.

Domov prišedši je hotela mati suknjo hraniti, a dečko se ni mogel ločiti od nje. Ko pa mu je postalo prevroče, mu jo je slekla dekla. Hotel jo je sam nesti v sobo. Ker pa so bile duri zaprte, jo je položil kar v veži na neki zaboj.

Vsi so pozabili na suknjo. Še le drugi dan, ko so Slavku oblekli navadno oblekico, se je spomnil, da ima še nekaj. „Suknja, suknja!“ je zaklical. Ravno jo je prinesla dekla v sobo in takoj so mu jo morali obleči. „Mama, glejte!“ zavpije deček, moleč desnico skozi luknjo iz žepa. Mati se začudi in ne verjame svojim očem. Kmalu pa se prepriča, da je res luknja v suknji. Ponoči so bile miši ovohale klobaso, pa so preglodale sukno, da so prišle do mastne južine!

Jejmenes, se je jokal Slavko! Mati mu je sicer takoj zakrpala suknjo, a vendar je ni imel več pol tako rad. Kedar jo je oblekel, se mu je vedno zdelo, da je miška v njej, in dolgo si ni upal seči v žep, v ta nesrečni žep!

L. Černež.

„Marjetice v grob!“

Zima se je poslavljalna. Ptice pevke so se bile že vrnile iz daljnih krajev — vsaj nekatere. Posedale so po drevesih in si pripovedovale čudne dogodbe, ki so jih doživele na svojem potovanju; ali tedaj, ko so letale po vroči Afriki, ali tedaj, ko so počivale v cvetoči Italiji. Prav jezične in zgovorne so bile.

A malo mraz je bilo še. Zato se je začela jeziti neka razvajenka: „Tje doli v lepo Italijo smo dobile sporočilo, da je minula zima v naši domovini. In hitele smo domov. A tukaj ni še nehal mraz. Zadnji znak zime, mrzel veter, pojdi od nas!“ In druge ptice so ji pritrdile: „Zima, pojdi iz tega kraja!“

Cvetlice so že tudi kazale svoje obrazke. Tam na griču se je postavljajl rmeni jeglič; bolj v dolini se je skrivala med travo marjetica z belimi, tupatam rdeče obrobjenimi listi. Iz svojega skrivališča pod bližnjim grmom pa je gledala v lepo naravo ponižna vijolica.